Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 5. júna 2025 [1]

Vec C-18/24

NOVIS Insurance Company, NOVIS Versicherungsgesellschaft, NOVIS Compagnia di Assicurazioni, NOVIS Poisťovňa a. s.
proti
České národní bance

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd, Česká republika)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sloboda usadiť sa – Sloboda poskytovať služby – Smernica 2009/138/ES – Článok 155 – Porušenie predpisov hostiteľského členského štátu poisťovňou so sídlom v inom členskom štáte – Právomoci orgánu dohľadu hostiteľského členského štátu“

I. Úvod

1. Prejudiciálne otázky v prejednávanej veci sa týkajú vymedzenia právomocí orgánov členských štátov v oblasti dohľadu nad výkonom činnosti poisťovní a ukladania sankcií za porušenie právnych predpisov platných v týchto členských štátoch. V rozsahu, v akom smernica Solventnosť II [2] stanovuje zásadu, podľa ktorej dohľad nad činnosťou poisťovne vykonávajú predovšetkým orgány členského štátu, v ktorom má poisťovňa svoje sídlo, sa vnútroštátny súd snaží určiť hranice, v ktorých sa uplatňuje zásada dohľadu domovského členského štátu, a spresniť, v ktorých situáciách právo Únie pripúšťa výnimky z tejto zásady.

2. Tento návrh na začatie prejudiciálneho konania sa konkrétne týka právomoci českého orgánu dohľadu uložiť slovenskej poisťovni správne sankcie za porušenia, ktorých sa údajne dopustila na území Českej republiky v rámci svojej činnosti prostredníctvom pobočky zriadenej v tomto členskom štáte. Porušenia, ktoré zistil český orgán dohľadu, sa mali týkať nedodržiavania ustanovení nariadenia PRIIPs [3] a smernice IDD [4] touto poisťovňou.

[1] Jazyk prednesu: poľština.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/138/WE z 25. novembra 2009 o začatí a vykonávaní poistenia a zaistenia (Solventnosť II) (Ú. v. EÚ L 335, 2009, s. 1, ďalej len „smernica Solventnosť II“).

[3] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1286/2014 z 26. novembra 2014 o dokumentoch s kľúčovými informáciami pre štrukturalizované retailové investičné produkty a investičné produkty založené na poistení (PRIIP) (Ú. v. EÚ L 352, 2014, s. 1, ďalej len „nariadenie PRIIPs“).

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/97 z 20. januára 2016 o distribúcii poistenia (Ú. v. EÚ L 26, 2016, s. 19, ďalej len „smernica IDD“).

II. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Smernica Solventnosť II

3. Článok 155 smernice Solventnosť II stanovuje:

„1. Ak orgány dohľadu hostiteľského členského štátu zistia, že poisťovňa s pobočkou alebo vykonávajúca činnosť na jeho území na základe slobody poskytovať služby nedodržiava právne predpisy, ktoré sa na ňu v tomto členskom štáte vzťahujú, budú požadovať od príslušnej poisťovne, aby napravila tento protiprávny stav.

2. Ak dotknutá poisťovňa neprijme potrebné opatrenia, orgány dohľadu dotknutého členského štátu o tom informujú orgány dohľadu domovského členského štátu.

Orgány dohľadu domovského členského štátu pri najbližšej príležitosti vykonajú všetky vhodné opatrenia, aby zabezpečili, že príslušná poisťovňa napraví tento protiprávny stav.

Orgány dohľadu domovského členského štátu informujú o prijatých opatreniach orgány dohľadu hostiteľského členského štátu.

3. Ak napriek opatreniam prijatým domovským členským štátom, alebo ak sa tieto opatrenia ukázali ako neprimerané alebo ak tento štát neprijal žiadne opatrenia, poisťovňa naďalej porušuje právne predpisy platné v hostiteľskom členskom štáte, orgány dohľadu hostiteľského členského štátu môžu po informovaní orgánov dohľadu domovského členského štátu prijať príslušné opatrenia, aby zabránili ďalším nezrovnalostiam alebo za ne uložili sankcie, vrátane – pokiaľ je to bezpodmienečne nevyhnutné – zabránenia tomuto podniku v ďalšom uzatváraní nových poistných zmlúv na území hostiteľského členského štátu.

…

Členské štáty zabezpečia, aby na ich území bolo možné poisťovniam doručovať právne dokumenty potrebné pre tieto opatrenia.

4. Odsekmi 1, 2 a 3 nie je dotknutá právomoc dotknutých členských štátov, aby prijali vhodné núdzové opatrenia na zabránenie nezrovnalostiam na svojich územiach alebo za ne uložili sankcie. Táto právomoc zahŕňa možnosť zabrániť poisťovniam, aby pokračovali v uzatváraní nových poistných zmlúv na ich územiach.

5. Odsekmi 1, 2 a 3 nie je dotknutá právomoc členských štátov ukladať sankcie za porušenia na svojich územiach.

6. Ak poisťovňa, ktorá sa dopustila porušenia, má prevádzku alebo vlastní majetok v dotknutom členskom štáte, orgány dohľadu tohto členského štátu môžu v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi použiť vnútroštátne správne sankcie predpísané za toto porušenie voči tejto prevádzke alebo tomuto majetku.

…“

2. Nariadenie PRIIPs a smernica IDD

4. Článok 6 ods. 1, článok 8 ods. 3 písm. c) body ii), iii) a iv) a článok 8 ods. 3 písm. f) nariadenia PRIIPs upravujú požiadavky na obsah dokumentu s kľúčovými informáciami pre štrukturalizované retailové investičné produkty kolektívneho investovania, ktorý sa sprístupňuje retailovým investorom.

5. Smernica IDD stanovuje pravidlá týkajúce sa začatia a vykonávania činností distribúcie poistenia a zaistenia v Únii.

B. České právo

6. Ustanovenie § 110 zákona č. 277/2009 Sb. o pojišťovnictví (zákon č. 277/2009 o poisťovníctve) implementuje článok 155 smernice Solventnosť II do českého právneho poriadku. V tomto ustanovení sa uvádza:

„1. Ak Česká národní banka zistí, že poisťovňa z iného členského štátu, ktorá vykonáva poisťovaciu alebo zaisťovaciu činnosť v Českej republike na základe práva usadiť sa alebo slobody dočasne poskytovať služby, neplní povinnosti vzťahujúce sa na túto činnosť v Českej republike, uloží tejto poisťovni povinnosť, aby v lehote určenej Českou národní bankou odstránila zistené nedostatky.

2. Česká národní banka môže pri zisťovaní alebo overovaní skutočností uvedených v odseku 1 požadovať od takejto poisťovne doklady, informácie a potrebné vysvetlenia týkajúce sa jej činnosti na území Českej republiky a poisťovňa je povinná jej vyhovieť.

3. Ak poisťovňa z iného členského štátu neodstráni nedostatky podľa odseku 1 v stanovenej lehote, Česká národní banka o tejto skutočnosti informuje orgán dohľadu domovského členského štátu.

4. Ak opatrenia na nápravu uložené orgánom dohľadu domovského členského štátu nevedú k odstráneniu zistených nedostatkov v činnosti poisťovne z iného členského štátu alebo ak neboli uložené žiadne opatrenia na nápravu, Česká národní banka uloží tejto poisťovni pokutu alebo jej zakáže uzatvárať nové poistné zmluvy alebo zaisťovacie zmluvy v Českej republike a rozširovať záväzky z už uzatvorených zmlúv. Česká národní banka informuje o tomto rozhodnutí orgán dohľadu domovského členského štátu. Česká národní banka môže zároveň postúpiť vec Európskemu orgánu dohľadu so žiadosťou o súčinnosť.

5. Ak vec neznesie odklad, postupuje Česká národní banka podľa odseku 4 bez uplatnenia postupu podľa odsekov 1 až 3.“

7. Smernica IDD bola do českého právneho poriadku implementovaná ustanoveniami zákona č. 170/2018 Sb., o distribuci pojištění a zajištění (zákon č. 170/2018 o distribúcii poistenia a zaistenia).

III. Skutkový stav, priebeh konania a prejudiciálne otázky

8. NOVIS je slovenská obchodná spoločnosť a poisťovňa pôsobiaca v oblasti životného poistenia. Spoločnosť má pobočku v Českej republike.

9. Orgán dohľadu hostiteľského členského štátu, Česká národní banka, dospel k záveru, že NOVIS sa dopustila troch správnych priestupkov, a z tohto dôvodu uložil tejto spoločnosti pokutu vo výške 1 000 000 CZK (približne 40 000 eur).

10. Prvý správny priestupok mal spočívať v porušení povinností stanovených v článku 6 ods. 1 článku 8 ods. 3 písm. c) bodoch ii), iii) a iv) a článku 8 ods. 3 písm. f) nariadenia PRIIPs. Spoločnosť sa mala dopustiť najmä toho, že nezabezpečila, aby informácie v jej dokumentoch s kľúčovými informáciami (tzv. KID – „Key Information Documents“) o produktoch boli presné, pravdivé, jasné, v súlade so záväznou zmluvnou dokumentáciou a neboli zavádzajúce. Spoločnosť nezabezpečila ani to, aby tieto dokumenty obsahovali všetky informácie v kvalite a rozsahu požadovanom priamo uplatniteľnými ustanoveniami práva Únie.

11. Druhý a tretí správny priestupok spočívali v porušení povinností stanovených zákonom č. 170/2018, ktorým bola do právneho poriadku tohto štátu prebratá smernica IDD. Presnejšie, druhý správny priestupok spočíval v tom, že NOVIS porušila svoje povinnosti zaviesť, udržiavať a uplatňovať pravidlá kontroly činností vo vzťahu k samostatným sprostredkovateľom, ktorí konajú v jej mene, so zameraním na kontrolu riadneho dodržiavania právnych predpisov. Tretí správny priestupok spočíval v tom, že poisťovňa porušila svoju povinnosť poskytnúť zákazníkovi poradenstvo pred uzavretím zmluvy o kapitálovom poistení.

12. V priebehu konania vedeného českým orgánom dohľadu NOVIS spochybnila právomoc tohto orgánu viesť konanie o uložení správnej sankcie. Spoločnosť tvrdila, že orgán nepostupoval v súlade s § 110 zákona č. 277/2009, ktorým sa do českého právneho poriadku preberá článok 155 smernice Solventnosť II. Toto ustanovenie práva Únie a jeho prebratie do vnútroštátneho práva mali od českého orgánu dohľadu vyžadovať, aby informoval orgán dohľadu domovského členského štátu spoločnosti NOVIS o údajnom porušení predpisov touto spoločnosťou a následne vyčkal na prípadné opatrenia tohto orgánu. Český orgán dohľadu teda nebol oprávnený sám viesť sankčné konanie voči spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte.

13. Na druhej strane český orgán dohľadu zastával názor, že vnútroštátne predpisy o kontrolách vykonávaných s cieľom zistiť porušenie ustanovení smernice IDD a nariadenia PRIIPs, predstavujú samostatnú právnu úpravu odlišnú od právnej úpravy obsiahnutej v smernici Solventnosť II. Tento orgán taktiež tvrdil, že vnútroštátna právna úprava, ktorá sa týka tejto kontroly, má prednosť pred právnou úpravou, ktorou sa preberá posledná uvedená smernica.

14. NOVIS sa obrátila na Městský soud v Praze (Mestský súd Praha, Česká republika), na ktorom napadla rozhodnutie českého orgánu dohľadu. Spoločnosť vo svojej žalobe namietala nedostatok právomoci českého orgánu dohľadu. Súd sa v tejto súvislosti stotožnil so stanoviskom, ktoré prezentoval český orgán dohľadu v napadnutom rozhodnutí a žalobu zamietol.

15. NOVIS podala proti tomuto rozhodnutiu kasačnú sťažnosť na Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania. Tento súd je povinný zaoberať sa námietkou spoločnosti uvedenou v kasačnej sťažnosti, podľa ktorej sa § 110 zákona č. 277/2009, ktorým sa do českého právneho poriadku preberá článok 155 smernice Solventnosť II, má uplatňovať na každý výkon dohľadu v oblasti poisťovníctva. NOVIS uvádza, že bola nepochybne sankcionovaná za porušenie ustanovení týkajúcich sa smernice IDD a nariadenia PRIIPs, ktoré sú však ustanoveniami upravujúcimi odvetvie poisťovníctva.

16. Za týchto podmienok Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 155 smernice [Solventnosť II] vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje aj na prípady dohľadu orgánu dohľadu hostiteľského štátu nad tým, či poisťovňa z iného členského štátu dodržiava povinnosti stanovené nariadením [PRIIPs] alebo na základe smernice [IDD]?

2. Ak áno, vyplýva z článku 155 smernice Solventnosť II, že orgán dohľadu domovského štátu má prednostné právomoci a že orgán dohľadu hostiteľského štátu je povinný najprv vyčerpať informačné a nápravné postupy podľa odsekov 1, 2 a 3 tohto článku smernice aj v prípade ukladania správnych sankcií v zmysle odsekov 5 a 6 tohto článku smernice?“

17. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený Súdnemu dvoru 11. januára 2024. Písomné pripomienky predložili účastníci konania vo veci samej, česká, talianska a slovenská vláda, ako aj Európska komisia. Účastníci konania vo veci samej, česká vláda a Komisia boli zastúpení na pojednávaní, ktoré sa konalo 6. marca 2025.

IV. Analýza

A. O prvej prejudiciálnej otázke

18. Cieľom prvej otázky je objasniť, či sa článok 155 smernice Solventnosť II uplatňuje aj vtedy, keď orgán dohľadu hostiteľského členského štátu vykonáva dohľad nad tým, či poisťovňa z iného členského štátu dodržiava povinnosti stanovené v nariadení PRIIPs alebo v smernici IDD.

19. Článok 155 smernice Solventnosť II sa vo všeobecnosti týka kompetencií a právomocí týkajúcich sa výkonu dohľadu nad poisťovňami orgánmi členského štátu, v ktorom má dotknutá poisťovňa svoje sídlo, ako aj orgánmi členského štátu, na území ktorého táto poisťovňa vykonáva poisťovacie činnosti na základe slobody poskytovať služby alebo slobody usadiť sa. Toto ustanovenie stanovuje postup, ktorý majú v zásade dodržiavať orgány hostiteľského členského štátu, ak poisťovňa porušuje predpisy platné na ich území. Pred prijatím opatrení voči dotknutej poisťovni by sa tieto orgány mali obrátiť na orgány členského štátu, v ktorom má dotknutá poisťovňa sídlo.

20. Je potrebné poznamenať, že riešenie problému výkladu uvedeného v prvej prejudiciálnej otázke možno vnímať dvoma spôsobmi. Prvý spôsob spočíva v analýze ustanovení právneho aktu Únie, ktorý ukladá jednotlivcom predmetnú povinnosť, akým je aj nariadenie PRIIPs alebo smernica IDD, s cieľom určiť, či tento právny predpis upravuje aj rozdelenie kompetencií a právomocí orgánov členského štátu vykonávať dohľad nad dodržiavaním tejto povinnosti. Len v prípade, ak sa ukáže, že konkrétny právny predpis nerieši danú otázku, mala by sa odpoveď hľadať v iných právnych aktoch.

21. Druhý spôsob výkladu vychádza z analýzy ustanovenia, akým je článok 155 smernice Solventnosť II, ktoré sa týka kompetencií a právomocí na výkon dohľadu orgánmi členských štátov a ktoré zrejme predstavuje zásadu so všeobecnou platnosťou. Výkladom tohto ustanovenia je potrebné určiť, či má uvedené ustanovenie skutočne takúto povahu a či sa vzťahuje aj na výkon dohľadu nad dodržiavaním ustanovení iných právnych predpisov. V ďalšom kroku je ešte potrebné preskúmať, či tieto ďalšie právne predpisy nemodifikujú riešenie vyplývajúce z tejto všeobecnej právnej úpravy.

22. S cieľom riešiť pochybnosti vnútroštátneho súdu uplatním v týchto návrhoch druhý prístup. Uvedený prístup k zodpovedaniu kľúčovej otázky v tejto veci zvolil vo svojej prejudiciálnej otázke aj vnútroštátny súd. Tento súd sa zároveň domnieva, že článok 155 smernice Solventnosť II možno vykladať dvoma spôsobmi.

23. Prvý výklad spočíva v tom, že výhrada uvedená v článku 155 smernice Solventnosť II, podľa ktorej sa toto ustanovenie vzťahuje na „predpisy platné v [hostiteľskom] členskom štáte“, znamená, že toto ustanovenie sa týka výlučne výkonu dohľadu nad dodržiavaním povinností, ktoré smernica ukladá poisťovniam. Druhý výklad naopak vychádza z názoru, že článok 155 smernice Solventnosť II sa vzťahuje na výkon dohľadu nad všetkými povinnosťami, ktoré poisťovniam ukladajú právne predpisy Únie.

24. Na jednej strane sa zdá, že znenie článku 155 smernice Solventnosť II svedčí v prospech tohto druhého výkladu. V tomto ustanovení sa používa široká formulácia, podľa ktorej sa v ňom vymedzujú právomoci a povinnosti orgánov dohľadu v situácii, ak poisťovňa so sídlom v členskom štáte nedodržiava pravidlá členského štátu, v ktorom má poisťovňa pobočku alebo v ktorom vykonáva činnosť na základe slobody poskytovať služby. V tomto ustanovení nenachádzame výhradu, ktorá by obmedzila jeho pôsobnosť na prípady porušenia ustanovení smernice Solventnosť II alebo ustanovení, ktorými sa táto smernica preberá do právneho poriadku takéhoto členského štátu.

25. Na druhej strane sa výklad ustanovenia práva Únie nesmie obmedziť na jeho doslovné znenie. Treba tiež preskúmať kontext, do ktorého predmetná právna úprava spadá, ako aj ciele sledované právnym predpisom, do ktorého táto právna úprava patrí. [5] Platí to o to viac v prípade právnych úprav, ktoré vymedzujú právomoci a zodpovednosti súvisiace s výkonom dohľadu nad plnením určitých povinností jednotlivcami. Právnu úpravu možno len ťažko posudzovať oddelene od ustanovení právneho predpisu, v ktorom sú tieto povinnosti upravené. Pri výklade takejto právnej úpravy sa nemôže ignorovať ani širší normatívny kontext, v ktorom sa predmetné ustanovenie uplatňuje.

26. Na zodpovedanie prvej prejudiciálnej otázky je preto potrebné vykonať kontextuálnu a teleologickú analýzu článku 155 smernice Solventnosť II. Skôr než pristúpim k tejto analýze, uvediem predpoklady, na ktorých je táto smernica založená.

1. Smernica Solventnosť II

27. Z článku 1 ods. 1 smernice Solventnosť II vyplýva, že táto smernica okrem iného stanovuje pravidlá týkajúce sa začatia a výkonu samostatných činností v priamom poistení a zaistení v Únii. Táto smernica sa uplatňuje na poisťovne poskytujúce priame životné a neživotné poistenie, ktoré majú sídlo na území členského štátu, alebo ktoré sa tam chcú usadiť (článok 2 ods. 1 prvá veta smernice).

28. V smernici Solventnosť II sa používajú pojmy „domovský členský štát“ a „hostiteľský členský štát“. Vo všeobecnosti prvý pojem označuje štát, v ktorom je umiestnené ústredie poisťovne (článok 13 ods. 8). Druhý pojem v podstate označuje „členský štát iný ako domovský členský štát, v ktorom má poisťovňa… pobočku alebo poskytuje služby“ (článok 13 ods. 9).

[5] Pozri rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 39).

29. Smernica predpokladá, že začatie priamej poisťovacej činnosti je podmienené získaním povolenia (článok 14 ods. 1). O vydanie povolenia požiada poisťovňa orgány dohľadu domovského členského štátu (článok 14 ods. 2). Dôležité je, že povolenie udelené orgánmi dohľadu členského štátu, v ktorom má poisťovňa sídlo, umožňuje poisťovni vykonávať činnosť v celej Únii (článok 15 ods. 1). Samotný pojem „orgán dohľadu“ označuje vnútroštátny orgán alebo orgány, ktoré sú splnomocnené zo zákona alebo iným právnym predpisom vykonávať dohľad nad poisťovňami alebo zaisťovňami (článok 13 ods. 10).

30. Smernice, ktoré predchádzali smernici Solventnosť II, taktiež vychádzali z modelu, ktorý predpokladal, že získanie povolenia v jednom členskom štáte umožní vykonávanie poisťovacích činností v iných členských štátoch. To bolo ďalej rozvinuté zásadou, že dohľad nad činnosťou vykonávanou takouto poisťovňou vykonávajú v zásade orgány jej domovského členského štátu aj v rozsahu, v akom ide o činnosti vykonávané poisťovňou v iných štátoch prostredníctvom pobočky alebo na základe slobody poskytovať služby. [6]

31. Cieľom prejudiciálnych otázok položených vnútroštátnym súdom je v podstate určiť hranice, v ktorých sa zásada dohľadu domovského členského štátu uplatňuje podľa smernice Solventnosť II (prvá otázka) a objasniť, v akých situáciách sa právo Únie odchyľuje od tejto zásady a s ňou súvisiacich postupov (druhá otázka).

32. Dohľad nad poisťovňami je upravený v článkoch 27 až 39 hlave I kapitole III („Orgány dohľadu a všeobecné pravidlá“) smernice. Z týchto ustanovení vyplýva, že hlavným cieľom dohľadu upraveného týmito ustanoveniami je „ochrana poistníkov a oprávnených osôb“ (článok 27). Dohľad zahŕňa neustálu kontrolu riadneho vykonávania poisťovacej činnosti a dodržiavania pravidiel dohľadu poisťovňami (článok 29 ods. 1 druhá veta smernice Solventnosť II).

33. V súlade s článkom 34 ods. 1 smernice Solventnosť II s názvom „Všeobecné právomoci dohľadu“ členské štáty zabezpečia, aby mali orgány dohľadu právomoc prijať preventívne a nápravné opatrenia s cieľom zabezpečiť, aby poisťovne a zaisťovne dodržiavali „zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia, ktoré musia dodržiavať v každom členskom štáte“.

34. Na dohľad nad činnosťou poisťovní so sídlom v inom členskom štáte odkazuje článok 155 smernice Solventnosť II, na ktorý sa vzťahujú prejudiciálne otázky. Toto ustanovenie sa nachádza v oddiele 3 („Právomoc orgánov dohľadu hostiteľského členského štátu“) kapitoly VIII („Právo usadiť sa a sloboda poskytovať služby“) hlavy I („Všeobecné pravidlá začatia a vykonávania činností priameho poistenia a zaistenia“) smernice Solventnosť II.

35. Podľa tohto ustanovenia, ak orgán dohľadu hostiteľského členského štátu zistí, že poisťovňa, ktorá má pobočku alebo poskytuje služby na jeho území „nedodržiava právne predpisy, ktoré sa na ňu v tomto členskom štáte vzťahujú“, bude požadovať od príslušnej poisťovne, aby napravila tento protiprávny stav (článok 155 ods. 1).

36. Ak dotknutá poisťovňa neprijme potrebné opatrenia, orgán dohľadu hostiteľského členského štátu o tom informuje orgán dohľadu domovského členského štátu. Orgán dohľadu domovského členského štátu pri najbližšej príležitosti prijme všetky vhodné opatrenia, aby zabezpečil, že príslušná poisťovňa napraví tento „protiprávny stav“. Orgán dohľadu domovského členského štátu informuje o prijatých opatreniach orgán dohľadu hostiteľského členského štátu (článok 155 ods. 2).

[6] PURVES, R.: Europe: the architecture and content of EU insurance regulation, in: BURLING, J., LAZARUS, K.(ed.): *Research Handbook on International Insurance Law and Regulation*. Cheltenham – Northampton: Edward Elgar 2023, s. 684.

37. Ak sa prijaté opatrenia ukážu ako neprimerané alebo štát neprijal žiadne opatrenia a poisťovňa naďalej porušuje „právne predpisy platné v hostiteľskom členskom štáte“, orgány dohľadu hostiteľského členského štátu môžu po informovaní orgánov dohľadu domovského členského štátu prijať príslušné opatrenia, aby zabránili ďalším „nezrovnalostiam“ alebo za ne uložili sankcie (článok 155 ods. 3).

38. Nasledujúce odseky článku 155 smernice Solventnosť II stanovujú, že „odsekmi 1, 2 a 3 nie je dotknutá“ právomoc členských štátov, aby prijali vhodné núdzové opatrenia na zabránenie „nezrovnalostiam“ na svojich územiach alebo za ne uložili sankcie (článok 155 ods. 4) a právomoc členských štátov ukladať sankcie za „porušenia“ na svojich územiach (článok 155 ods. 5).

39. Napokon článok 155 ods. 6 smernice Solventnosť II stanovuje, že orgány dohľadu členského štátu, v ktorom má poisťovňa prevádzku alebo vlastní majetok, môžu v súlade s vnútroštátnymi právnymi predpismi uložiť vnútroštátne správne sankcie za takéto porušenia voči tejto prevádzke alebo tomuto majetku.

40. Cieľom prvej otázky je určiť, či „predpisy platné v [hostiteľskom] členskom štáte“ uvedené v článku 155 smernice Solventnosť II odkazujú len na ustanovenia tejto smernice alebo aj na iné predpisy práva Únie. S cieľom odpovedať na túto otázku teraz prejdem k diskusii o článku 155 smernice Solventnosť II v kontexte ostatných ustanovení tejto smernice, s ktorými toto ustanovenie súvisí.

2. Článok 155 smernice Solventnosť II a finančný dohľad

41. Všeobecná právna úprava o dohľade nad poisťovacou činnosťou uvedená v kapitole III („Orgány dohľadu a všeobecné zásady“) hlavy I je doplnená konkrétnejším ustanovením, ktoré používa pojem „finančný dohľad“. Z článku 30 ods. 2 tejto smernice vyplýva, že „finančný dohľad“ zahŕňa v súvislosti s celou činnosťou poisťovne a zaisťovne preskúmanie jej stavu solventnosti, vytvorenia technických rezerv, jej aktív a použiteľných vlastných zdrojov v súlade s pravidlami stanovenými alebo postupmi dodržiavanými v členskom štáte podľa opatrení prijatých na úrovni Únie.[7]

42. Článok 30 ods. 1 stanovuje, že „za finančný dohľad nad poisťovňami… vrátane činnosti, ktoré tieto vykonávajú buď prostredníctvom pobočiek, alebo na základe slobody poskytovať služby, patrí do výlučnej pôsobnosti domovského členského štátu“. Článok 30 ods. 3 smernice Solventnosť II zase stanovuje, že ak orgány dohľadu iných členských štátov ako domovského členského štátu majú dôvod domnievať sa, že činnosti poisťovne by mohli ovplyvniť jej finančné zdravie, budú informovať orgány dohľadu domovského členského štátu tejto poisťovne.

43. Z hľadiska systémového výkladu vzniká otázka vzťahu medzi článkom 30 ods. 1 a článkom 30 ods. 3 smernice Solventnosť II na jednej strane, ktorý upravuje postup orgánov dohľadu domovského a hostiteľského členského štátu pri zistení nezrovnalostí, ktoré patria do pôsobnosti

[7] Obsah tohto ustanovenia bol zmenený smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2025/2 z 27. novembra 2024, ktorou sa mení smernica 2009/138/ES, pokiaľ ide o proporcionalitu, kvalitu dohľadu, predkladanie informácií, opatrenia týkajúce sa dlhodobých záruk, makroprudenciálne nástroje, riziká ohrozujúce udržateľnosť a dohľad nad skupinou a cezhraničný dohľad, a ktorou sa menia smernice 2002/87/ES a 2013/34/EÚ. V súčasnosti sa v ňom uvádza, že finančný dohľad zahŕňa aj overovanie systému riadenia poisťovne. Táto zmena však nemení podstatu tejto právnej úpravy. Nevzťahuje sa ani na vec samu *ratione temporis*.

„finančného dohľadu“ v zmysle tohto ustanovenia („výlučná zodpovednosť členského štátu sídla“), a článkom 155 tejto smernice na strane druhej, ktorý sa týka postupu v prípade, že sa zistí, že poisťovňa porušuje pravidlá platné v hostiteľskom členskom štáte.

44. Keďže v článku 30 ods. 1 a článku 30 ods. 3 smernice Solventnosť II sú stanovené povinnosti a právomoci orgánov dohľadu domovského a hostiteľského členského štátu v prípade cezhraničného vykonávania poisťovacej činnosti, článok 155 tejto smernice, ktorý sa tiež zaoberá touto otázkou, by sa mal uplatňovať na iné všeobecné situácie. Ak by to tak nebolo, v rámci jediného právneho aktu by existovali ustanovenia, ktoré by upravovali tú istú otázku odlišným spôsobom.

45. Judikatúra Súdneho dvora poskytuje ďalšie usmernenia na zodpovedanie otázky vzťahu medzi pôsobnosťou článku 30 smernice Solventnosť II a jej článkom 155. V rozsudku Komisia/Taliansko [8] mal Súdny dvor príležitosť pozastaviť sa nad analogickými ustanoveniami smernice, ktorá predchádzala smernici Solventnosť II.

46. Článok 9 ods. 1 smernice 92/49/EHS [9] stanovil, že za finančný dohľad poisťovne vrátane činnosti, ktorú vykonáva cez pobočky alebo na základe slobody poskytovať služby, zodpovedá výlučne členský štát pôvodu. Formulácia („zodpovedá výlučne domovský členský štát“) sa nachádza aj v článku 30 ods. 1 smernice Solventnosť II. V súlade s Tabuľkou zhody uvedenou v tejto poslednej smernici jej článok 30 zodpovedá článku 9 smernice 92/49.

47. Článok 40 smernice 92/49 zasa v zásade zodpovedal článku 155 smernice Solventnosť II. Podľa Tabuľky zhody, ktorá sa nachádza v poslednej uvedenej smernici, jej článok 155 presne zodpovedá článku 40 smernice 92/49.

48. Z článku 40 ods. 3 až 5 prvej uvedenej smernice skutočne vyplýva riešenie analogické tomu, ktoré v súčasnosti obsahuje článok 155 ods. 1 až 3 druhej uvedenej smernice. Na druhej strane článok 40 ods. 7 smernice 92/49 zodpovedá obsahu článku 155 ods. 5 smernice Solventnosť II. Obe tieto ustanovenia prostredníctvom podobných formulácií stanovujú, že právna úprava, ktorá hostiteľskému členskému štátu ukladá povinnosť oznámiť domovskému členskému štátu, že poisťovňa nedodržiava ustanovenia platné v prvom štáte (t. j. článok 155 ods. 1, 2 a 3 v prípade smernice Solventnosť II a článok 40 ods. 3 až 5 v prípade smernice 92/49), nemajú vplyv na právomoc členských štátov sankcionovať poisťovne za porušenie pravidiel platných na ich území.

49. Vo veci ukončenej rozsudkom Komisia/Taliansko [10] Komisia okrem iného tvrdila, že Taliansko porušilo článok 9 smernice 92/49 tým, že uvedený členský štát vykonával kontrolu nad spôsobom účtovania poistného poisťovňami, ktoré majú sídlo v iných krajinách a pôsobia v Taliansku, a ukladal týmto poisťovniam sankcie.

50. Súdny dvor vo svojom rozsudku tento žalobný dôvod zamietol. Súdny dvor vysvetlil, že článok 9 smernice 92/49 stanovuje zásadu, podľa ktorej finančný dohľad vykonáva členský štát, v ktorom má poisťovňa svoje sídlo. [11] Súdny dvor v tomto rozsudku zároveň potvrdil, že členský štát usadenia má výlučnú právomoc vykonávať takýto dohľad.

[8] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

[9] Smernica Rady 92/49/EHS z 18. júna 1992 o koordinácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení týkajúcich sa priameho poistenia s výnimkou životného poistenia a o zmene a doplnení smerníc 73/239/EHS a 88/357/EHS (tretia smernica o neživotnom poistení) (Ú. v. ES L 228, s. 1; Mim. vyd. 06/001, s. 346).

[10] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

[11] Pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270, bod 116).

51. Ďalej, pokiaľ ide o činnosti, v ktorých Komisia videla porušovanie práva Únie, ktorého sa dopustila Talianska republika, Súdny dvor spresnil, že článok 9 smernice 92/49 definuje „najmä“ finančný dohľad. Súdny dvor tiež zdôraznil, že „finančný dohľad“ sa nevzťahuje na dohľad nad obchodnými činnosťami poisťovní. [12]

52. Súdny dvor napokon dodal *obiter dictum*, že pokiaľ ide o článok 40 smernice 92/49, stačí na jednej strane konštatovať, že Komisia nevytýkala Talianskej republike nesplnenie povinností stanovených v uvedených odsekoch 3 až 5 tohto článku. [13] Na druhej strane Súdny dvor uviedol, že článok 40 ods. 7 smernica 92/49 potvrdzuje právomoc členského štátu sankcionovať porušenia, ku ktorým došlo na jeho území. [14]

53. Z posledného uvedeného konštatovania je však ťažké vyvodiť definitívne závery v prejednávanej veci. Ako uznal samotný Súdny dvor, Komisia nevytýkala Talianskej republike porušenie článku 40 smernice 92/49. Napriek tomu sa za týmto posledným tvrdením môže skrývať domnienka, že dohľad nad spôsobom výpočtu poistného nebol finančným dohľadom v zmysle článku 9 uvedenej smernice a že porušenia, ktorých sa v tejto súvislosti dopustila poisťovňa, mal hostiteľský členský štát sankcionovať podľa článku 40 ods. 7 tej istej smernice.

54. Treba tiež zdôrazniť, že „porušenie“, o ktoré išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Komisia/Taliansko [15], sa netýkalo porušenia ustanovení smernice 92/49 na talianskom území poisťovňou so sídlom v inom členskom štáte. Táto smernica totiž nepristúpila k harmonizácii v oblasti výšky poistného. [16] Inými slovami, ak sa má rozsudok Súdneho dvora chápať v tom zmysle, že podľa článku 40 ods. 7 uvedenej smernice 92/49 mala Talianska republika právomoc sankcionovať porušenie vnútroštátneho ustanovenia, ktoré sa týkalo spôsobu výpočtu poistného, išlo o porušenie ustanovenia, ktoré sa týkalo otázky neupravenej touto smernicou.

55. Takto chápaný rozsudok Komisia/Taliansko [17] by poskytol cenné usmernenie o vzťahu medzi článkom 30 („Finančný dohľad“) a článkom 155 smernice Solventnosť II. Bol by tiež užitočný pri určovaní vecnej pôsobnosti posledného uvedeného ustanovenia. Mohol by totiž viesť k záveru, že na rozdiel od „finančného dohľadu“ v zmysle článku 30 smernice Solventnosť II môže ísť v prípade článku 155 tejto smernice nielen o porušenia ustanovení tejto smernice, ale aj o iné pravidlá platné v hostiteľskom členskom štáte týkajúce sa obchodných praktík poisťovní, ktoré nepatria do pôsobnosti uvedenej smernice.

56. Prejudiciálne otázky v prejednávanej veci však nezachádzajú tak ďaleko. Netýkajú sa totiž výkonu dohľadu nad dodržiavaním akejkoľvek právnej úpravy platnej v hostiteľskom členskom štáte. Tieto otázky sa týkajú výkonu dohľadu nad dodržiavaním ustanovení práva Únie, konkrétne nariadenia PRIIPs a smernice IDD, a právomoci sankcionovať porušenia týchto ustanovení na území hostiteľského členského štátu. Je preto potrebné preskúmať, či závery, ktoré možno vyvodiť z rozsudku Komisia/Taliansko [18], sú potvrdené analýzou vzťahu, ktorý existuje medzi článkom 155 smernice Solventnosť II a nariadením PRIIPs a smernicou IDD.

[12] Pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270, bod 116).

[13] Pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270, bod 120).

[14] Pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270, bod 116).

[15] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

[16] Pozri rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270, body 105 a 106).

[17] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

[18] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

3. Nariadenie PRIIPs

57. V tomto nariadení sa stanovujú jednotné pravidlá upravujúce formát a obsah dokumentu s kľúčovými informáciami, ktorý vypracujú tvorcovia PRIIPs, a poskytovanie dokumentu s kľúčovými informáciami retailovým investorom (článok 1). Toto nariadenie sa uplatňuje na tvorcov PRIIPs a osoby poskytujúce poradenstvo súvisiace s PRIIPs alebo predávajúce PRIIPs (článok 2 ods. 1).

58. Okrem toho sa v nariadení PRIIPs vymedzuje pojem „príslušné orgány“ tak, že označuje vnútroštátne orgány, ktoré určí členský štát na vykonávanie dohľadu nad požiadavkami, ktoré toto nariadenie kladie na tvorcov PRIIPs a osoby poskytujúce poradenstvo súvisiace s PRIIPs alebo predávajúce PRIIPs (článok 4 bod 8).

59. Článok 22 a nasl. nariadenia PRIIPs upravujú správne sankcie a iné opatrenia uplatniteľné v prípade porušenia nariadenia PRIIPs. Na druhej strane v nariadení nenachádzame ustanovenie, ktoré by priamo upravovalo otázku vymedzenia právomoci a pôsobnosti orgánov domovského členského štátu a hostiteľského členského štátu v oblasti dohľadu nad dodržiavaním ustanovení nariadenia.

60. Je pravda, že PRIIPs obsahuje ustanovenia, ktoré sa týkajú povinností a právomocí členských štátov, pokiaľ ide o dohľad nad trhom s poistnými produktmi patriacimi do pôsobnosti tohto nariadenia. Ide o kapitolu III tohto nariadenia, ktorá má názov „Monitorovanie trhu a intervenčné právomoci v súvislosti s produktom“ a zahŕňa články 15 až 18 tohto nariadenia.

61. Článok 15 ods. 2 nariadenia PRIIPs stanovuje, že „príslušné orgány monitorujú trh s investičnými produktmi založenými na poistení, ktoré sa ponúkajú na trhu, distribuujú alebo predávajú v *ich* členskom štáte alebo *z neho*“ (článok 15 ods. 2)[19]. V tejto súvislosti z článku 17 ods. 1 tohto nariadenia vyplýva, že „príslušný orgán môže *vo svojom členskom štáte* alebo *zo svojho členského štátu* zakázať alebo obmedziť [investičné produkty založené na poistení alebo určité typy finančnej činnosti alebo postupu poisťovne alebo zaisťovne]“.

62. Zdá sa však, že toto monitorovanie sa netýka dodržiavania povinností, ktoré sú výslovne upravené v nariadení PRIIPs alebo v práve Únie. Podľa článku 17 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia sa totiž opatrenia uvedené v článku 17 ods. 1 môžu prijať, ak sa príslušný orgán presvedčí o tom, že existujúce regulačné požiadavky podľa práva Únie, uplatniteľné na investičný produkt založený na poistení alebo činnosť či postup nestačia na odstránenie rizík zistených príslušnými orgánmi. Ide teda o monitorovanie trhu s poistnými produktmi a prípadné zásahy vyžadované z dôvodu nedostatkov zistených v právnej úprave Únie orgánom dohľadu.

63. Odpoveď na otázku, ako dochádza k vymedzeniu právomocí a kompetencií orgánov domovského členského štátu a hostiteľského členského štátu z hľadiska dohľadu nad dodržiavaním ustanovení nariadenia PRIIPs, je preto potrebné hľadať mimo tohto nariadenia.

64. V samotnom nariadení PRIIPs nie je nič, čo by bránilo tomu, aby o vymedzení týchto kompetencií a právomocí rozhodovali ustanovenia smernice Solventnosť II. Okrem toho článok 3 ods. 2 nariadenia PRIIPs stanovuje, že ak sa na tvorcov PRIIPs, na ktorých sa vzťahuje toto nariadenie, vzťahuje aj smernica Solventnosť II, uplatňuje sa tak toto nariadenie, ako aj smernica

[19] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

Solventnosť II. Nariadenie preto predpokladá súčasné uplatňovanie oboch právnych predpisov na osobitnú kategóriu obchodníkov, ktorí vyvíjajú a vytvárajú poistné produkty v rámci jeho pôsobnosti. Ide tiež o poisťovne [20], na ktoré sa vzťahuje smernica Solventnosť II.

4. Smernica IDD

65. Smernica IDD stanovuje pravidlá pre začatie a vykonávanie distribúcie poistných a zaistných produktov v Únii. [21] Smernica ukladá povinnosti sprostredkovateľom poistenia, ako aj poisťovniam. [22] Prejudiciálne otázky vnútroštátneho súdu navyše vychádzajú z predpokladu, že NOVIS ako poisťovňa porušila ustanovenia, ktorými sa táto smernica implementuje do českého práva. [23]

66. Na rozdiel od nariadenia PRIIPs, v smernici IDD nájdeme ustanovenia, ktoré stanovujú spôsob riešenia porušení, ktorých sa dopustil sprostredkovateľ poistenia v rámci svojej činnosti vykonávanej v inom členskom štáte na základe slobody poskytovať služby alebo slobody usadiť sa. Ide o články 4 až 9 tejto smernice. Sú navrhnuté podobne ako v článku 155 smernice Solventnosť II.

67. Smernica IDD totiž predpokladá, že orgány hostiteľského členského štátu, ktoré zistia porušenie, o tom v prvom rade informujú orgány domovského členského štátu. [24] Ak sprostredkovateľ poistenia napriek opatreniam prijatým domovským členským štátom alebo z dôvodu ich neprimeranosti alebo neexistencie naďalej koná spôsobom, ktorý zjavne poškodzuje záujmy spotrebiteľov v hostiteľskom členskom štáte alebo riadne fungovanie trhu s poistením a zaistením, príslušný orgán hostiteľského členského štátu môže prijať vhodné opatrenia na zabránenie ďalším nezrovnalostiam. [25]

68. Ustanovenia smernice IDD o rozdelení právomocí medzi domovským a hostiteľským členským štátom sa týkajú porušení, ktorých sa dopustili sprostredkovatelia poistenia, sprostredkovatelia zaistenia alebo sprostredkovatelia doplnkového poistenia. Tieto ustanovenia však do svojej pôsobnosti nezahŕňajú poisťovne.

69. Smernica IDD teda ukladá poisťovniam podobné povinnosti, aké ukladá sprostredkovateľom poistenia. [26] Naproti tomu táto smernica neupravuje rozdelenie právomocí a kompetencií orgánov domovského členského štátu a hostiteľského členského štátu v oblasti dohľadu nad činnosťami poisťovní.

[20] Pozri odôvodnenie 12 nariadenia PRIIPs, ktoré vysvetľuje, že tvorcami PRIIPs sú okrem iného poisťovne.

[21] Článok 1 ods. 1 smernice IDD.

[22] Pozri napr. článok 18 smernice IDD, ktorý stanovuje, aké informácie by mali sprostredkovateľ poistenia a poisťovňa poskytnúť zákazníkovi pred uzavretím poistnej zmluvy. Okrem toho článok 20 smernice ukladá „distribútorom poistenia“ povinnosť poskytnúť zákazníkovi informácie o poistnom produkte, ktorý je prispôsobený požiadavkám a potrebám zákazníka. Pod pojmom „distribútor poistenia“ sa v súlade s článkom 2 ods. 1 od 8 tejto smernice rozumie sprostredkovateľom poistenia, sprostredkovateľ doplnkového poistenia alebo poisťovňa.

[23] Pozri body 10 a 11 vyššie.

[24] O týchto riešeniach pojednáva okrem iného AUDIGIER, I.: Insurance Distribution Directive and Cross-Border Activities by Insurance Intermediaries in the EU. In: MARANO, P., NOUSSIA, K. (eds.): *Insurance Distribution Directive. A Legal Analysis*. Cham: Springer, 2020, s. 19 – 22.

[25] Článok 5 ods. 2 smernice IDD a článok 8 ods. 3 tejto smernice.

[26] Pozri bod 65 vyššie.

70. V tejto súvislosti však treba pripomenúť, že smernica IDD (vo vzťahu k sprostredkovateľom poistenia) a smernica Solventnosť II (vo vzťahu k poisťovniam) podobne upravujú právomoci orgánov domovského členského štátu a hostiteľského členského štátu v oblasti dohľadu nad činnosťou sprostredkovateľov poistenia a poisťovní.

71. Dalo by sa teda tvrdiť, že zámerom normotvorcu Únie bolo prijať podobné riešenia v oblasti dohľadu nad dodržiavaním povinností vyplývajúcich zo smernice IDD pre sprostredkovateľov – podľa tejto smernice a pre poisťovne – na základe smernice Solventnosť II. Takéto riešenie by členským štátom umožnilo určiť tie isté orgány na dohľad nad dodržiavaním povinností stanovených smernicou IDD všetkými subjektmi, ktorým táto smernica ukladá povinnosti. To by znamenalo, že článok 155 smernice Solventnosť II sa uplatňuje na dohľad vykonávaný orgánmi členských štátov aj v rozsahu, v akom sa týka dohľadu nad dodržiavaním ustanovení smernice IDD.

72. Treba ešte konfrontovať závery vyplývajúce zo systémového výkladu článku 155 smernice Solventnosť II so závermi vyplývajúcimi z teleologického výkladu tohto ustanovenia.

5. Teleologický výklad

73. Článok 155 smernice Solventnosť II je zaradený do kapitoly tejto smernice, ktorá sa podľa svojho názvu zaoberá právom usadiť sa a slobodou poskytovať služby. Zároveň tu nejde len o samotný prístup na trh iných členských štátov, ako je domovský členský štát, ale aj o bežnú činnosť na území týchto štátov.

74. Z odôvodnenia 11 smernice Solventnosť II okrem toho vyplýva, že táto smernica predstavuje *dôležitý nástroj na dosiahnutie vnútorného trhu*, a preto by poisťovne, ktorým bolo udelené povolenie v domovskom členskom štáte, mali byť oprávnené vykonávať činnosť na území celej Únie, a to buď zriaďovaním pobočiek, alebo poskytovaním služieb. Toto odôvodnenie ďalej spresňuje, že „je preto vhodné dosiahnuť také zosúladenie, ktoré je nutné a dostatočné na dosiahnutie vzájomného uznávania povolení a systémov dohľadu, a tým aj jednotného povolenia platného na úrovni Spoločenstva, ktoré umožňuje domovskému členskému štátu vykonávať dohľad nad poisťovňou alebo zaisťovňou“.

75. Zároveň sa v odôvodnení 16 uvádza hlavný cieľ regulácie a dohľadu domovského členského štátu. Tým cieľom je riadna ochrana poistníkov a oprávnených osôb. Zabezpečenie primeranej ochrany týchto skupín subjektov si vyžaduje dohľad nielen vo fáze, keď poisťovňa získa prístup na trh iného členského štátu, ale aj dohľad nad každodennou činnosťou tejto poisťovne a zabezpečenie, aby poisťovňa dodržiavala pravidlá platné v jednotlivých členských štátoch.

76. Z toho vyplýva, že teleologický výklad článku 155 smernice Solventnosť II tiež svedčí v prospech výkladu, podľa ktorého sa toto ustanovenie uplatňuje, ak orgán dohľadu hostiteľského členského štátu dohliada na to, či poisťovňa z iného členského štátu dodržiava povinnosti týkajúce sa obchodných praktík takýchto poisťovní, ktoré sú stanovené v iných právnych predpisoch Únie, pokiaľ tieto právne akty samy osebe nestanovujú inak.

6. Návrh týkajúci sa prvej otázky

77. Vzhľadom na doslovný výklad článku 155 smernice Solventnosť II [27], podporený závermi vyplývajúcimi zo systémového [28] a teleologického výkladu [29], sa domnievam, že na prvú otázku treba odpovedať kladne. Navrhujem teda odpovedať na túto otázku tak, že článok 155 smernice Solventnosť II sa má vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje aj v situácii, keď orgán dohľadu hostiteľského členského štátu vykonáva dohľad nad tým, či poisťovňa z iného členského štátu dodržiava povinnosti stanovené v nariadení PRIIPs alebo v smernici IDD.

B. O druhej prejudiciálnej otázke

78. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 155 smernice Solventnosť II vykladať v tom zmysle, že orgány dohľadu hostiteľského členského štátu sú povinné prednostne vyčerpať postupy oznamovania a prijať opatrenia na nápravu nezrovnalostí stanovené v odsekoch 1, 2 a 3 tohto článku smernice aj v prípade, ak sú na území tohto členského štátu uložené správne sankcie v zmysle odsekov 5 a 6 tohto článku smernice za porušenie povinností stanovených v nariadení PRIIPs alebo v smernici IDD.

79. Druhú prejudiciálnu otázku položil vnútroštátny súd pre prípad, že by Súdny dvor odpovedal kladne na prvú otázku, podľa ktorej sa článok 155 smernice Solventnosť II uplatňuje aj vtedy, keď orgán dohľadu hostiteľského členského štátu dohliada nad tým, či poisťovňa iného členského štátu dodržiava povinnosti stanovené v PRIIPs alebo v smernici IDD. Z mojej analýzy prvej otázky vyplýva, že na prvú otázku treba odpovedať kladne. Preto budem analyzovať aj druhú otázku.

80. Na úvod treba uviesť, že druhá otázka vychádza z predpokladu, že sankcie uložené spoločnosti NOVIS a napadnuté vo veci samej sú „sankciami“ v zmysle článku 155 ods. 5 a 6 smernice Solventnosť II.

81. Druhú otázku treba posudzovať predovšetkým z hľadiska článku 155 ods. 5 smernice Solventnosť II. Toto ustanovenie sa totiž týka právomoci hostiteľského členského štátu sankcionovať porušenia, ku ktorým došlo na jeho území. Článok 155 ods. 6 tejto smernice, zdá sa, potvrdzuje zásadu vyjadrenú v odseku 5 a zdôrazňuje možnosť núteného výkonu sankcií uložených na majetok poisťovne nachádzajúci sa na území tohto členského štátu.

82. Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že spoločnosti NOVIS boli uložené sankcie za porušenie nariadenia PRIIPs a smernice IDD. [30] S cieľom odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku teda v prvom rade preskúmam ustanovenia tohto nariadenia a tejto smernice týkajúce sa ukladania správnych sankcií a sankcií v prípade porušenia ustanovení týchto právnych predpisov. Potom budem analyzovať tie ustanovenia smernice Solventnosť II, ktoré sa priamo týkajú druhej otázky.

[27] Pozri bod 24 vyššie.

[28] Pozri body 55 a 71 vyššie.

[29] Pozri bod 76 vyššie.

[30] Pozri body 10 a 11 vyššie.

1. Správne sankcie a tresty za porušenie nariadenia PRIIPs a smernice IDD

83. Otázka správnych sankcií a iných opatrení uplatniteľných v prípade porušenia ustanovení nariadenia PRIIPs je upravená v jeho článku 22.

84. Z článku 22 ods. 1 nariadenia PRIIPs vyplýva, že „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu“, toto nariadenie ukladá členským štátom povinnosť zaviesť správne sankcie a opatrenia uplatniteľné v situáciách porušenia tohto nariadenia a prijať všetky potrebné opatrenia na zaistenie ich vykonávania. V článku 23 nariadenia sa zase stanovuje, že príslušné orgány vykonávajú svoje právomoci ukladať sankcie v súlade s nariadením a vnútroštátnym právom: priamo, v spolupráci s inými orgánmi, v rámci ich zodpovednosti delegovaním na tieto orgány alebo podaním žaloby na príslušné súdne orgány.

85. NOVIS bola sankcionovaná priamo českým orgánom dohľadu okrem iného za porušenie povinností stanovených v článku 6 ods. 1 nariadenia PRIIPs a v článku 8 ods. 3 tohto nariadenia.[31] Článok 24 ods. 1 nariadenia stanovuje, že sa uplatňuje okrem iného na porušenia článku 6 nariadenia PRIIPs a článku 8 ods. 3 tohto nariadenia.

86. Z článku 24 ods. 2 nariadenia PRIIPs tiež vyplýva, že „príslušné orgány majú právomoc uložiť v súlade s vnútroštátnym právom aspoň tieto správne sankcie a opatrenia [uvedené v tomto ustanovení]“. Medzi tieto opatrenia patrí „pozastavenie propagácie PRIIP“ [článok 24 ods. 2 písm. b)] a „správne pokuty“ [článok 24 ods. 2 písm. e)].

87. Odôvodnenie 24 nariadenia PRIIPs spresňuje zmysel článku 24 tohto nariadenia v rozsahu, v akom sa týka opatrení uložených príslušnými orgánmi. V tomto odôvodnení sa stanovuje, že nariadenie nezavádza oprávnenie umožňujúce cezhraničný predaj alebo marketing PRIIPs retailovým investorom ani sa nemenia existujúce režimy oprávnení na cezhraničný predaj. Podľa tohto odôvodnenia sa tiež nemení rozdelenie zodpovednosti medzi existujúce príslušné orgány podľa existujúcich režimov oprávnení. Naopak „za dohľad nad marketingom PRIIP by mal byť zodpovedný príslušný orgán členského štátu, v ktorom sa toto PRIIP ponúka na trhu. Príslušný orgán členského štátu, v ktorom sa produkt ponúka na trhu, by mal mať vždy právo pozastaviť marketing PRIIP *na svojom území* v prípadoch nedodržania tohto nariadenia“[32]. Nie je dôvod predpokladať opak v prípade „správnych sankcií“, ktoré príslušné orgány členských štátov tiež „musia mať právomoc uložiť“ podľa článku 24 ods. 2 tohto nariadenia. Pokiaľ ide o porušenia, ku ktorým došlo na území hostiteľského členského štátu, príslušný orgán určený hostiteľským členským štátom by mal mať možnosť priamo ukladať správne sankcie.

88. Nariadenie PRIIPs tak predpokladá, že ak otázka rozdelenia kompetencií a právomocí výkonu dohľadu orgánmi členských štátov ako taká nie je priamo upravená týmto nariadením,[33] tak členský štát, na ktorého území je dotknutý poistný produkt k dispozícii, by mal mať možnosť reagovať na porušenia, ku ktorým došlo na tomto území. Zdá sa, že takáto reakcia členského štátu sa z hľadiska tohto nariadenia a vzhľadom na vysvetlenia uvedené v jeho odôvodnení 24 uskutočňuje „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu“.

[31] Pozri bod 10 vyššie.

[32] Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[33] V súlade s mojou analýzou prvej otázky sa táto otázka riadi ustanoveniami smernice Solventnosť II v rozsahu, v akom sa takýto dohľad týka poisťovní. Pozri body 63 a 64 vyššie.

89. Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že NOVIS bola sankcionovaná aj za porušenie smernice IDD [34]. Pokiaľ ide o sankcie za porušenie, táto smernica poskytuje analogické riešenia ako nariadenie PRIIPs.

90. Z článku 31 ods. 1 smernice IDD totiž vyplýva, že „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu a právo členských štátov stanoviť a ukladať trestnoprávne sankcie, členské štáty zabezpečia, aby ich príslušné orgány mohli ukladať správne sankcie a iné opatrenia uplatniteľné na akékoľvek porušenie vnútroštátnych ustanovení, ktorými sa implementuje táto smernica, a prijmú všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie ich vykonávania“. V súlade s článkom 31 ods. 3 smernice IDD príslušné orgány vykonávajú svoje vyšetrovacie a sankčné právomoci v súlade s ich vnútroštátnymi právnymi rámcami akýmkoľvek z týchto spôsobov: priamo, v spolupráci s inými orgánmi alebo podaním príslušným súdnym orgánom. Toto ustanovenie teda nebráni tomu, aby boli sankcie za porušenie smernice uložené priamo hostiteľským členským štátom.

91. Z analýzy článku 22 nariadenia PRIIPs a článku 31 smernice IDD vyplýva, že oba tieto právne predpisy stanovujú, že „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu“, sú členské štáty povinné stanoviť správne sankcie a opatrenia uplatniteľné v prípade porušenia ustanovení týchto právnych predpisov a prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie ich uplatňovania.

92. Vzhľadom na odpoveď, ktorú navrhujem dať na prvú prejudiciálnu otázku, je rozdelenie kompetencií a právomocí v oblasti dohľadu medzi orgánmi domovského a hostiteľského členského štátu určené smernicou Solventnosť II. Zostáva teda preskúmať, či aj z hľadiska tejto smernice možno povinnosť a právomoc ukladať sankcie za porušenie nariadenia PRIIP sa smernice IDD skutočne vykonávať bez ohľadu na postup upravený v článku 155 ods. 1 až 3 smernice Solventnosť II a zároveň „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu“, na ktoré odkazuje táto smernica.

2. Opatrenia hostiteľského členského štátu a smernica Solventnosť II

93. Túto časť úvah je potrebné začať nasledujúcou poznámkou: článok 155 smernice Solventnosť II obsahuje dve ustanovenia, v ktorých sa uvádza, že „odsekmi 1, 2 a 3 nie je dotknutá právomoc“ členských štátov opísaná v týchto ustanoveniach. Ide o článok 155 ods. 4 a 5 tejto smernice.

94. Súdny dvor zatiaľ nemal príležitosť podať výklad týchto ustanovení. Judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa výkladu smernice, ktorá predchádzala smernici Solventnosť II, však poskytuje cenné usmernenia pre výklad týchto ustanovení.

95. Cieľom prejudiciálnej otázky vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Onix Asigurări [35], bolo objasniť, či článok 40 ods. 6 smernice 92/49 bráni tomu, aby orgán dohľadu hostiteľského členského štátu vydal na účely ochrany záujmov poistených osôb a osôb oprávnených na poistné plnenie príkaz na zastavenie uzatvárania nových poistných zmlúv na jeho území vo vzťahu k poisťovni usadenej v inom členskom štáte. Dôvodom pre vydanie takéhoto príkazu malo byť

[34] Pozri bod 11 vyššie.

[35] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316).

nesplnenie, či už počiatočné alebo následné, podmienky vydania povolenia na podnikanie, ako napríklad podmienky týkajúcej sa povesti osoby s organizačnými a kapitálovými väzbami na poisťovňu. [36]

96. Článok 40 ods. 6 smernice 92/49 stanovoval riešenie analogické tomu, ktoré v súčasnosti obsahuje článok 155 ods. 4 smernice Solventnosť II. Zhodne s prvým predpisom „odsekmi 3 až 5 nie je dotknutá mimoriadna právomoc dotknutých členských štátov na prijatie príslušných opatrení na zabránenie nedostatkov na ich územiach. Bude sem zahrnutá možnosť zabrániť poisťovniam, aby pokračovali v uzatváraní nových poistných zmlúv na ich územiach“.

97. Pri výklade článku 40 ods. 6 smernice 92/49 Súdny dvor uviedol, že toto ustanovenie nemožno chápať tak, že sa vzťahuje len na opatrenia týkajúce sa nedostatkov, ktoré už boli „spáchané“ na území hostiteľského členského štátu. Podľa názoru Súdneho dvora sa má vykladať v tom zmysle, že oprávňuje prijať opatrenia na zabránenie budúcim nedostatkom. [37] Inými slovami, ide o právomoc hostiteľského členského štátu prijať opatrenia voči poisťovni v prípade nezrovnalostí alebo rizika vzniku nezrovnalostí. [38]

98. Súdny dvor tiež konštatoval, že článok 40 smernice 92/49 stanovuje „dva samostatné postupy“, v rámci ktorých môžu orgány hostiteľského členského štátu prijať v prípade „nezrovnalostí“ alebo rizika vzniku nezrovnalostí pri prijatí opatrenia týkajúceho sa poisťovne usadenej v inom členskom štáte.

99. Prvý postup sa riadi článkom 40 ods. 4 a 5 uvedenej smernice. Tieto ustanovenia smernice 92/49 zodpovedajú článku 155 ods. 2 a 3 smernice Solventnosť II.

100. Druhý postup sa riadi článkom 40 ods. 6 smernice 92/49. Slovami Súdneho dvora: „[Toto ustanovenie] neupravuje odchylne od riadneho postupu uvedeného v tomto článku 40 ods. 4 a 5 ani povinnosť dotknutého členského štátu poskytovania služieb informovať o týchto nezrovnalostiach príslušné orgány členského štátu pôvodu, ani povinnosť oboznámiť ich so svojím zámerom prijať primerané opatrenia.“ [39]

101. Súdny dvor ďalej rozlišoval medzi týmito dvoma postupmi upravenými v článku 40 ods. 4 a 5 smernice 92/49 a jej článku 40 ods. 6.

102. Po prvé postup podľa článku 40 ods. 6 smernice 92/49 možno uplatniť len v naliehavých prípadoch, keď je potrebné okamžite prijať vhodné opatrenia. [40]

103. Po druhé Súdny dvor zrejme zastáva názor, že hostiteľský členský štát si prostredníctvom opatrení prijatých v rámci postupu podľa článku 40 ods. 6 smernice 92/49 nemôže prisvojiť právomoci, ktoré vykonáva domovský členský štát dotknutej poisťovne v súlade so zásadou dohľadu domovského členského štátu. [41] Opatrenia, ktoré prijímajú, musia byť nielen odôvodnené naliehavosťou, ale musia mať aj „len ochranné“, aby hostiteľský členský štát pri uplatňovaní týchto opatrení nezasahoval do oblasti dohľadu vyhradenej členskému štátu usadenia. Súdny dvor

[36] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 36).

[37] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, body 39 a 40).

[38] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 45).

[39] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 47).

[40] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, body 47 a 48).

[41] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, body 49, 52 a 53).

rozhodol: „V dôsledku toho sa uplatňujú len do okamihu prijatia rozhodnutia príslušnými orgánmi členského štátu pôvodu, ktoré vyvodí dôsledky… zo skutkových okolností uvedených členským štátom poskytovania služieb.“ [42]

104. Je potrebné dodať, že rozsudok Onix Asigurări [43] sa týkal právomoci domovského členského štátu udeliť povolenie a overiť, či sú splnené podmienky, ktorými je toto povolenie podmienené. Článok 4 smernice 92/49, ktorého normatívny obsah je podobný článku 14 smernice Solventnosť II, stanovoval, že ide o oblasť vyhradenú domovskému členskému štátu.

105. Ako už bolo uvedené [44], ekvivalentom článku 40 ods. 6 smernice 92/49 je článok 155 ods. 4 smernice Solventnosť II. Usmernenia vyplývajúce z rozsudku Onix Asigurări [45] a týkajúce sa článku 40 ods. 6 smernice 92/49 teda možno použiť v rámci výkladu článku 155 ods. 4 smernice Solventnosť II. To znamená, že hostiteľský členský štát môže prijať opatrenia na základe posledného uvedeného ustanovenia bez ohľadu na článok 155 ods. 1, 2 a 3 tohto ustanovenia, pokiaľ jednak existuje naliehavá potreba ich prijatia a jednak tieto opatrenia svojou povahou nezasahujú do sféry vyhradenej domovskému členskému štátu.

106. Prejudiciálne otázky v prejednávanej veci sa však netýkajú článku 155 ods. 4 smernice Solventnosť II. Okrem toho nič nenasvedčuje tomu, že vnútroštátny súd zastáva názor, že český orgán dohľadu prijal opatrenia vo vzťahu k spoločnosti NOVIS na základe naliehavej potreby ich vykonania vo vzťahu k tomuto subjektu.

107. Druhá otázka výslovne odkazuje okrem iného na článok 155 ods. 5 smernice Solventnosť II. Je však potrebné uviesť, že tak článok 155 ods. 4 smernice, ako aj jej článok 155 ods. 5 stanovujú výnimku z postupu uvedeného v odsekoch 1 až 3 tohto článku. [46] Ak je teda výklad článku 40 ods. 6 smernice 92/49 v rozsudku Onix Asigurări [47] relevantný pre výklad článku 155 ods. 4 smernice Solventnosť II, je nepriamo relevantný aj pre výklad článku 155 ods. 5 poslednej uvedenej smernice.

108. Z uvedeného vyplýva, že článok 155 ods. 4 smernice Solventnosť II sa týka situácií, v ktorých sú potrebné naliehavé opatrenia na zabránenie nežiaducim následkom vyplývajúcim z „nezrovnalostí“, ktorých sa dopustila poisťovňa. V takom prípade hostiteľský členský štát nie je povinný dodržiavať postup stanovený v článku 155 ods. 1 až 3 tejto smernice. Členský štát však musí dbať na to, aby opatrenia, ktoré prijme, nenarušili zásadu dohľadu domovského členského štátu, a tieto opatrenia musia byť úzko vymedzené.

109. Podľa tejto logiky článok 155 ods. 5 smernice Solventnosť II tiež oslobodzuje členské štáty od povinnosti dodržiavať postup uvedený v článku 155 ods. 1 až 3 uvedenej smernice. Zároveň opatrenia uplatňované hostiteľským členským štátom na základe právomocí uvedených v článku 155 ods. 5 tejto smernice nemôžu narušiť zásadu dohľadu domovského členského štátu.

42 Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 52).

43 Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316, bod 49).

44 Pozri bod 96 vyššie.

45 Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316).

46 Pozri bod 93 vyššie.

47 Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316).

110. Napokon článok 155 ods. 5 tejto smernice sa musí týkať právomocí hostiteľského členského štátu, ktoré sú všeobecne odlišné od právomocí uvedených v odseku 4 tohto článku. V opačnom prípade by súčasné uplatňovanie týchto dvoch nariadení v rámci smernice Solventnosť II nemalo zmysel.

111. Článok 155 ods. 4 smernice Solventnosť II sa podobne ako článok 155 ods. 1 smernice Solventnosť II týka reakcie na „nezrovnalosti“ alebo na riziko ich výskytu. Skutočnosť, že obe tieto dve ustanovenia sa vzťahujú na všeobecne rovnaké situácie („nezrovnalosti“), vysvetľuje dôvody, prečo Súdny dvor v rozsudku Onix Asigurări [48] prikladal taký veľký význam skutočnosti, že výkon právomocí uvedených v článku 155 ods. 4 smernice Solventnosť II hostiteľským členským štátom nezahŕňa zásah do sféry dohľadu vyhradenej domovskému členskému štátu. [49] V tejto oblasti sú totiž orgány členských štátov povinné dodržiavať postup stanovený v článku 155 ods. 1 až 3 smernice.

112. Na druhej strane článok 155 ods. 5 smernice Solventnosť II hovorí o ukladaní sankcií za „porušenia“, ku ktorým došlo na území hostiteľského členského štátu. Podľa môjho názoru tu nejde o stav, keĎ poisťovňa dlhodobo funguje v rozpore so zákonom alebo o riziko vzniku takejto situácie, ktorej možno zabrániť výlučne zásahom „pri zdroji“ v domovskom členskom štáte poisťovne. Takýto stav je totiž „nezrovnalosťou“ v zmysle článku 155 tejto smernice. Článok 155 ods. 5 smernice Solventnosť II sa týka skôr porušení, ku ktorým došlo v súlade s povinnosťami, ktoré má poisťovňa vo vzťahu k poistníkom a oprávneným osobám nachádzajúcim sa na území dotknutého členského štátu. Uloženie takýchto sankcií nespochybňuje zásadnú právomoc domovského členského štátu vykonávať dohľad nad poisťovňou, ktorá má sídlo v tomto štáte.

113. Tento výklad môže potvrdzovať aj vyššie citovaný rozsudok Komisia/Taliansko [50]. Pripomínam, že v tejto veci išlo o sankcionovanie poisťovne za výpočet poistného pre zmluvy uzatvárané s poistníkmi v hostiteľskom členskom štáte, ktorý bol v rozpore s právnymi predpismi hostiteľského členského štátu. Ako už bolo uvedené [51], tento rozsudok môže naznačovať, že článok 155 ods. 5 smernice Solventnosť II potvrdzuje právomoc hostiteľského členského štátu sankcionovať porušenia predpisov, ktoré upravujú obchodné postupy poisťovní, spáchané na jeho území.

114. Napokon ponechanie kompetencií ukladať sankcie za porušenie povinností týkajúcich sa výkonu poisťovacej činnosti vo vzťahu k poistníkom a oprávneným osobám nachádzajúcim sa na území príslušného členského štátu v rukách orgánov dohľadu tohto štátu sa javí ako najvhodnejšie a najúčinnejšie riešenie z hľadiska efektívnej a čo najrýchlejšej ochrany týchto zainteresovaných strán.

3. Záver k druhej otázke

115. Ustanovenia nariadenia PRIIPs a smernice IDD na jednej strane a smernice Solventnosť II na druhej strane sa teda navzájom dopĺňajú v rozsahu, v akom sa týkajú uloženia sankcií za porušenia, ktorých sa dopustila poisťovňa na území hostiteľského členského štátu.

[48] Rozsudok z 27. apríla 2017, Onix Asigurări (C-559/15, EU:C:2017:316).

[49] Pozri bod 103 vyššie.

[50] Rozsudok z 28. apríla 2009, Komisia/Taliansko (C-518/06, EU:C:2009:270).

[51] Pozri bod 55 vyššie.

116. Na jednej strane nariadenie PRIIPs a smernica IID skutočne stanovujú, že „bez toho, aby boli dotknuté právomoci príslušných orgánov v oblasti dohľadu“, sú členské štáty povinné stanoviť sankcie a správne opatrenia uplatniteľné v prípade porušenia ustanovení týchto právnych predpisov a prijať všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie ich uplatňovania. [52]

117. Na druhej strane rozdelenie právomocí a kompetencií medzi orgánmi dohľadu domovského a hostiteľského členského štátu upravuje smernica Solventnosť II. [53] V tejto súvislosti musia orgány členských štátov v zásade dodržiavať postup stanovený v článku 155 ods. 1 až 3 uvedenej smernice. Článok 155 ods. 5 smernice však stanovuje, že hostiteľské členské štáty môžu odchylne od tohto postupu uplatniť svoju právomoc sankcionovať porušenia, ku ktorým došlo na ich území.

118. Vzhľadom na zhodné závery, ku ktorým vedie výklad ustanovení nariadenia PRIIPs a smernice IDD na jednej strane a smernice Solventnosť II na druhej strane, navrhujem odpovedať na druhú otázku tak, že článok 155 poslednej uvedenej smernice sa má vykladať v tom zmysle, že orgány dohľadu hostiteľského členského štátu nie sú povinné najprv vyčerpať informačné a nápravné postupy podľa odsekov 1, 2 a 3 tohto článku smernice aj v prípade ukladania správnych sankcií v zmysle odsekov 5 a 6 tohto článku smernice za porušenie povinností stanovených v nariadení PRIIPs alebo v smernici IDD na území tohto členského štátu.

V. Návrh

119. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor na otázky, ktoré podal Nejvyšší správní soud (Najvyšší správny súd), odpovedal takto:

1. Článok 155 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/138/ES z 25. novembra 2009 o začatí a vykonávaní poistenia a zaistenia (Solventnosť II)

   sa má vykladať v tom zmysle, že:

   sa uplatňuje aj v situácii, keď orgán dohľadu hostiteľského členského štátu vykonáva dohľad nad dodržiavaním povinností poisťovne z iného členského štátu stanovených nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1286/2014 z 26. novembra 2014 o dokumentoch s kľúčovými informáciami pre štrukturalizované retailové investičné produkty a investičné produkty založené na poistení (PRIIPs) alebo smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/97 z 20. januára 2016 o distribúcii poistenia.

2. Článok 155 smernice Solventnosť II

   sa má vykladať v tom zmysle, že:

   orgány dohľadu hostiteľského členského štátu nie sú povinné najprv vyčerpať informačné a nápravné postupy podľa odsekov 1, 2 a 3 tohto článku smernice aj v prípade ukladania správnych sankcií v zmysle odsekov 5 a 6 tohto článku smernice za porušenie na území tohto členského štátu povinností stanovených v nariadení PRIIPs alebo v smernici 2016/97.

[52] Pozri bod 91 vyššie.

[53] Pozri bod 77 vyššie.